

Irgalmasok

pécsi tevékenységéről
2013. FEBRUÁR

7624 Pécs Irgalmasok u.1. Kórház-porta telefonja: 72/225-574

Betegápoló Irgalmasrend Pécsi Háza számlaszám:10940000-00000014-82610008

Február 1.: Előőpéntek. A havi szentgyónás elvégzésére ajánlott nap.
Szentmisék rendje: 7 és 8:30 óra.

Február elsején kezdjük el a **lourdes-i kilencedet**, melyet köznapokon a 8:30 órakor kezdődő szentmisék után, a lourdes-i Szűzanyához, mint a betegek gyógyítójához imádkozunk az imafüzet szerint.

Február 2., szombat: Gyertyaszentelő Boldogasszony, Urunk bemutatásának ünnepe. Gyertyaszentelés a 8,30 órakor kezdődő szentmisén.

Ez a nap egyben a **papi és szerzetesi hivatások világnapja**. Korunk nagy paphiányában az Úr ismét figyelmeztet minket:

„Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába...”

Február 3.: Az esti szentmisén Templomunk ifjúsági kórusa énekel.

Február 9., szombat: Cursillio közösség szentmiséje lesz 17 órakor.

Február 11.: Betegek világnapja. Boldog II. János Pál pápa 1992-ben elrendelte, hogy ez a nap legyen a Betegek Világnapja.

XIII. Leó pápa 1886-ban Istenes Szent Jánost a betegek égi patrónusává avatta, majd XI. Pius pápa 1930-ban a betegápolók mennyei pártfogójává tette.

Istenes Szent János 1537-ben a spanyolországi Granadában kórházat létesített, majd szellemi öröksége folytatására megalakult az Irgalmas Testvérek közössége, akik a mai napig az Irgalmasrend keretében végzik áldásos tevékenységüket. Szerzetesi fogadalomra épülő életük célkitűzése a betegek gyógyítása, ápolása.

Február 13., Hamvazószerda: A nagyböjti szent negyven nap kezdete, szigorú böjti nap. Nagyböjti időszak péntekjein hústól való megtartóztatással böjtöljünk, naponta többet imádkozunk, és végezzük el húsvéti felkészülés jegyében szentgyónásunkat.

Február 17.: Templomunk ifjúsági kórusa énekel az esti szentmisén, melyet egyúttal az egyedülállókért és hivatásukat keresőkért ajánlunk fel.

Február 27.: A hónap utolsó szerdája, 18 órakor szentmise lesz a betegekért, amit személyes közbenjáró imádság követ.

Előre jelezzük, hogy **március 3-án, vasárnap** a 9 és 10:30 órakor kezdődő szentmisén lesz a **betegek szentségének templomi kiszolgáltatása**.

Kérjük, hogy lélekben készüljünk rá, és a 60 évnél idősebbek, és a 60 évnél fiatalabb betegek vegyék fel a betegek szentségét.

Hiszek egy Istenben...

a Hitvallásról

Őrizni a hitletéteményt!

Ez az a küldetés, melyet az Úr Egyházára bízott és, amit az betölt minden időben. A II. Vatikáni egyetemes Zsinat az evangéliumi igazság fényének felragyogtatásával akar odavezetni minden embert Krisztushoz, aki mindenekfelett van, hogy keressék és befogadják mindent fölülmúló szeretetét.

Aki azt mondja: „én hiszek”, vele azt állítja: „én ahhoz ragaszkodom, amit mi hiszünk.” A közösség a hitben szükségessé teszi a hit közös nyelvét, amely egyesít a hit ugyanazon megvallásában.

A hitnek az összefoglalása nem az emberi vélekedéseket követte, hanem a teljes Szentírásból gyűjtötték össze azokat a kijelentéseket, melyek a legfontosabbak ahhoz, hogy a hitről szóló egyetlen tanítás egészét adják.

Az apostoli Egyház kezdettől fogva kifejezésre juttatta és áthagyományozta a maga hitét rövid megfogalmazásokban, melyek mértékül szolgáltak mindenki számára. Nagyon hamar ezeket a kijelentéseket szerves és tagolt összefoglalásban akarta egybegyűjteni – ezt elsősorban a keresztségre jelöltek érdekében tette. Ezeket a hitről szóló összefoglalásokat „**hitvallásoknak**” nevezzük, mivel összegzik a keresztények által megvallott hitet.

A **Hiszekegy**, latinul CREDO, a cordare (= szívemet odaadni) szóból származik. Nem elég elhinni, hogy van Isten, hanem egész életemet, valómat neki kell átadnom, ezzel viszonzva felém irányuló végtelen szeretetét.

A hitvallás három részre oszlik, melyekben az első, a második, és a harmadik isteni Személyről való tanítást fogadjuk el. A századok során a különböző korok szükségének megfelelően növekedett a hitvallások száma, melyek közül kettő kiemelkedő helyet foglal el az Egyház életében:

1. Apostoli hitvallás: az apostolok hitének, tanításának hű foglalata.

Elődje a Római hitvallás, ami a III. századtól általánosan elterjedt és alapja lett az összes többi nyugati hitvallásnak is.

A római Egyház ősi keresztségi hitvallása, a IV. századtól Szt. Ambrus nyomán nevezik „apostolinak”, és ekkortól használjuk a maival szó szerint megegyező szöveget.

2. Nicea - konstantinápolyi hitvallás: az első két egyetemes zsinathoz (Nicea 325, és Konstantinápoly 381) kötődik. Mind a nyugati, mind a keleti egyházak közös hitvallása maradt a mában is.

Hittel mondani el a hitvallást annyi, mint közösségre lépni az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, ugyanakkor közösségre lépni az egész Egyházzal is, aki hitét adja át nekünk.

*A Hitvallás szövegének segítségével próbáljunk még jobban Isten titkait megérteni!
Váljék ajkunkon imádássá és egyben hálaadássá, amiért Isten önmaga életét az
Egyházon keresztül feltárta nekünk!*

Ne félj, mert én veled vagyok,
ne csüggedj, mert én vagyok Istened!
Ézsaiás 41,10

Változtasd át félelmedet!

A félelem, hogy magunkra hagynak

A félelem az elhagyástól és a magunkra maradástól ősfélelem, amely mélyen visszanyúlik gyermekkorunkba. Ha egy gyermek éjjel kiabál ágyában, és senki sem jön, akkor teljesen elhagyatottnak érzi magát a sötétben. Az elhagyatottság élményét éli meg például akkor is, ha kórházba kell mennie, ha az apa elhagyja a családot, vagy ha a szülők magukra hagyják gyermeküket, ha árvák lesznek. Ilyenkor általában az anya által nyújtott védelmező tér már nem létezik, szükségük idején már nem tudnak az anyához fordulni, és nem érezhetik közelségét, amely korábban megszüntette minden félelmüket. Úgy érzik teljesen egyedül vannak, senki sem támogatja őket, senki sem segít. Minél korábban éli át egy gyermek az elhagyatottság élményét, annál mélyebben vésődik lelkébe ez a tapasztalat. S gyakran reagál még maga a felnőtt is azzal az irracionális félelemmel, hogy örökre elhagyják.

Hogyan bánjunk az elhagyatottságtól és magunkra maradástól való félelmünkkel? Jézus alapvetően két terápiás utat mutat. Az első út, hogy helyezzük magasabbra önértékelésünket: **Értékes vagyok, mert Isten teremtett!** Annyira értékes vagyok, hogy Isten még a hajszálaimat is számon tartja, olyan jól ismer. **(Mt 10,29-31)** Értékes vagyok önmagamban, és nem kell gyermekké alacsonyítanom magam, aki az anyához menekül. Saját méltóságunk megtapasztalása tehát megszabadít minket az aggodalomtól, hogy magunkra hagynak.

A második út **Isten** rólam való gondoskodására vonatkozik, aki **körülvesz engem szeretetével és gondoskodásával, és nem hagy soha magamra.** (Iz 49,15) Sokan azonban az embereknél keresnek menedéket, amikor nem tudják, hogyan tovább, amikor fenyegetve érzik magukat. Ám sokszor csalódnak, hisz mások nem lehetnek állandóan mellettük és félelmeiket sem tudják egészen megszüntetni. Nem jelent ellentétet, ha bízunk Istenben és az emberekhez fordulunk. Az Istenbe vetett bizalomban átélem, hogy nem hagynak el, hanem gondoskodnak rólam és szeretnek. Ez az ősbizalom képessé tesz az emberek iránti nagyobb bizalomra. Akkor majd nem érzem magam a másik elhatárolódásainál eltaszítottnak és elhagyatottnak. S nem fogom az emberektől várni, hogy vegyék el félelmeimet, hisz erre csak Isten képes. S ha a szívemben rejlő mély félelem megnyugodott, akkor tudok helyes módon odafordulni az emberekhez, ha szükségem van rájuk. S hálás lehetek azért, amit adnak nekem – még akkor is, ha sohasem fognak tudni mindent megadni!

„Megfeledkezhetik-e csecsemőjéről az asszony, nem könyörül-e méhe magzatán?

Még ha az meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!” (Iz 49,15)

Apró történetek...

...az ima súlyáról

Egy kopottasan öltözött nő lépett be az élelmiszerüzlet ajtaján. Odament az üzletvezetőhöz és halk, alázatos hangon arra kérte, hogy adjon neki hitelbe némi élelmiszert. Elmagyarázta, hogy a férje súlyos beteg és nem tud dolgozni, a négy gyereküknek pedig szüksége van az ételre.

Az üzletvezető mérgesen felszólította, hogy távozzék.

Az asszony kétségbeesésében könyörgőre fogta:

- Kérem uram! Meghozom a pénzt, amint csak lehet!

Az üzlet tulajdonosa továbbra is azt bizonygatta, hogy ő semmit sem ad hitelbe és keressen az asszony egy másik üzletet.

Egy vevő, aki tanúja volt a jelenetnek, közelebb lépett és megkérte a tulajdonost, hogy legalább próbáljon meg segíteni a szegény asszonyon.

A fűszeres vonakodva megkérdezte az asszonytól:

- Van bevásárlólistája?

Az asszony a reménytől felvillanyozódva válaszolta:

- Igen, uram.

- Jól van – mondta a férfi. – Tegye a listát a mérlegre. Annyi súlyú árut adok, amennyit a listája nyom.

A nő lehajtott fejjel habozott egy pillanatig, aztán előhúzott egy cédulát, gyorsan ráfirkantott valamit és óvatosan a mérleg egyik tányérjára helyezte.

A kereskedő és a vevő szemei is tágra nyíltak a csodálkozástól, hogy a mérleg tányérja mélyre süllyed és ott is marad. A fűszeres morogva vizsgálta a mérleget:

- Hihetetlen.

A vevő mosolygott, és a kereskedő elkezdte pakolni az élelmiszeres zacskókat a mérleg másik tányérjába. Dobozokat és üvegeket dobált a tányérba, de a mérleg nem mozdult. Így folytatta, egyre mérgesebb képet vágva.

Végül elvette a papírdarabkát, sápadt és zavarodott arccal olvasta el a tartalmát. Nem bevásárlólista volt rajta. Hanem egy imádság:

„Istenem, te ismered a helyzetemet és tudod, hogy mire van szükségem:
mindent a te kezébe teszek.”

A kereskedő döbbsen csendben nyújtotta át az asszonynak a csomagokat...

Csak Isten ismeri az imádság súlyát.

/Forrás: Bruno Ferrero. De nekünk szárnyaink vannak/